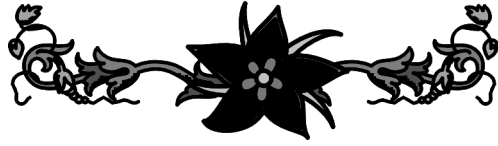

Zpěvník

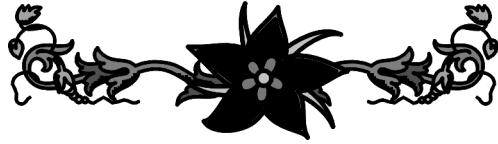

Obsah

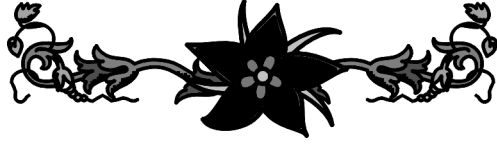
Běda poraženým	41
Crusade	42
Čarodějnice z Amesbury	31
Černoláska	24
Čert v Rathauze	51
Dej mi víc své lásky	25
Dívko má	10
Dva havrani	33
Haň – bílou plání	30
Chvilku poslouchej	26
Já budu chodit po špičkách	16
Jak začala válka o korunu	45
Johanka	19
Kouzelník	23
Krysař	34
Kytky	15
Laredo (Kovbojův nářek)	58
Mašinka	36
Na krásu Tvou	29
Náhrobní kámen	11
O bázlivém králi	50
O ztraceném stínu	52
Opilý dudák	47
Pijácká litanie	38
Podzim	44
Pohár a kalich	39
Potulní kejklíři	57
Povídej	22
Promoklas	53
Růžička	13
Slunovrat	18
Statistika	37

Stodoly	56
Světlušky	27
Širý proud	12
Tam v bílé pláni	54
Trh ve Scarborough	20
Tři bratři	9
Válka růží	8
Vysočina	5
Watanay	14
Zahrada ticha	17
Zapalte hranici	59
Zelený pláně	28
Zlatá klec	7
Zlatý hřebík noci	48

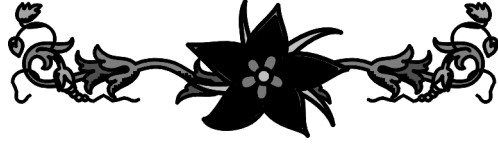
Vysočina

C a
1. Já vám to pane povídám,
C a
na rani vítr teď čekám,
C A7 d G7
ať vypráví mě, jak se toulal nad ní.
d G7
Snad vinen je pohár, co leží tu,
a
že vítr v raním přeletu
d G7
mně voní, hmmm, voní
F C G7
Vysočinou, Vysočinou.

C d
* Za mnou poštovní vůz dlouhé mile krájí,
F G C G7
dálkou zrozenou nemoc posílí jen, hmmm
C d
s ní prchají léta, odplouvá mláďa,
F G C C7
lék v šatě nočním nabídl sen.

F G C C7
O tom, že na horách se mlha k útokům dolů řadí,
F G C C7
jak potok loukou pádí si nechám zdát,
F G C a
o lesním přístřešku, kde v měsíčním lesku vítr bloudí,
d G7
o rose studící, o louce vonící,
F C G7
Vysočinou, Vysočinou.

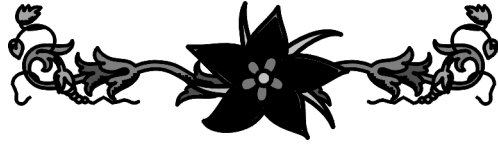
*. *Ráno každý sen i ten tulákův slunce ruší,
kde na tisíc ozvěn noční děj stále má, hmmm,
jednou odešel a teď dálku denně krátí,
vám prozradím ten poutník, tak to jsem já.*

#. *Na známou stanici můj vlak brzy se vrátí,
tam si koleji špásem do polí jen tak sáh.
Zpomalí útlé vlákýnko páry, až stojí,
oči zapíjí setkání,
s Vysočinou, Vysočinou.*

2. *Proč vám to pane povídám,
když vítr líp to řekne sám,
co je za koleji, která v trávě končí.
Jen počkejte se mnou tu chvíli tu
na vítr v raním přeletu,
jak voní, hmmm, voní*

F C a
Vysočinou, Vysočinou,
F C
Vysočinou, mojí Vysočinou...

Zlatá klec

1. Tvůj stín mne doprovází,
mám koní sedm párů,
síň vzácných darů,
však láska tvá mi schází.

2. Mám šperků, co se mi líbí
mám kočár, svůj dům s parkem,
víš s každým dárkem,
tvá láska víc mi chybí.

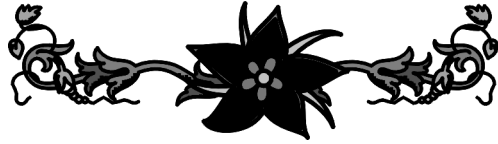
3. Mám květů plné vázy,
mám v zápětí oč stojím,
krásně se strojím,
však láska tvá mi schází.

4. Tak málo ze snů zbývá,
můj svět nádherných věcí,
stává se klecí,
kde slavík nezapívá.

5. Chlad noci střídá dení,
i vzpomínky mne zebou,
toužím být s tebou,
však láska tvá tu není.

6. Tvůj stín mne doprovází,
mám koní sedm párů,
síň vzácných darů,
však láska tvá mi schází.

Válka růží

ḏ ḡ ḏ ḏ
1. Už rozplynul se hustý dým, derry down and down-a-down,

ḏ ḡ ḏ ḏ
nad ztichlým polem válečným, derry down.

Ḟ Ḟ ḏ
Jen ticho stojí kolkolem

ḏ ḡ ḏ
a vítěz plení vlastní zem,

ḏ ḡ ḏ ḏ
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

2. Nečekej soucit od rváče, derry down and down-a-down,
kdo zabíjí ten nepláče, derry down.

Na těle mrtvé krajiny
se mečem píšou dějiny,

je válka růží, derry, derry, derry down and down.

3. Dva erby, dvojí korouhev, derry down and down-a-down,
dva rody živí jeden hněv, derry down.

Kdo změří kam se nahnul trůn,
zda k Yorkům nebo Lancastrům,

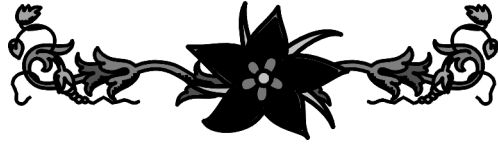
je válka růží, derry, derry, derry down and down.

4. Dva erby, dvojí korouhev, derry down and down-a-down
však hlína pije jednu krev, derry down.

Ať ten či druhý přežije,
vždy nejvíc ztratí Anglie,

je válka růží, derry, derry, derry down and down.

Dívko má

đ a đ a
1. Když ty se usmíváš zkrásní i nebe,
đ a F G
jak ty mě ráda máš, mám rád já tebe
C
dívko má...

2. Tak jako poupátko, když se rozvíjí,
tak ty jsi krásná, když já tě vidím,
dívko má...

a G a e
*: Já tě mám rád snad na stokrát,
a e G
když jsem s tebou, vše je jiné.

3. = 1.

Náhrobní kámen

Г е Г А
1. Když půjdeš po cestě, kde růže vadnou,
Г С Г
kde rostou stromy bez listí,
Г е Г А
tak přijdeš na místo, kde slzy tvý padnou
Г С Г
na hrob, co nikdo nečistí.

2. Jen starej rozbítej náhrobní kámen
řekne ti, kdo nemoh už dál.
Tak sepní ruce svý a zašeptej amen,
ať si tulák nebo král.

Rec: Dřív děvče chodilo s kyticí růží
rozdávat lidem štěstí a svůj smích.
Oči ji maloval sám Bůh černou tuší,
pod jejím krokem hned tál sníh.

3. Všem lidem dávala náručí plnou,
sázela kytky podél cest.
Jednou však zmizela a jako když utne,
přestaly růže náhle kvést.

4. Pak jsem ji uviděl, ubohou vílu,
na zvadlých květech věčně snít.
Všem lidem rozdala svou lásku a sílu,
že sama dál nemohla už žít.

5. Tak jsem ji postavil náhrobní kámen
a čerstvé růže jsem tam dal.
Pak jsem se pomodlil a zašeptal amen
a svoji píseň jsem ji hrál.

Širý proud

Ḡ C Ḡ
1. Ten širý proud jak přejít mám?
 e a D
Proč neumím se nad něj vznést?
D7 f C f
Ach člun tak mít, ten řídit znám
C D D6 Ḡ
v něm lásku svou bych chtěla vést.

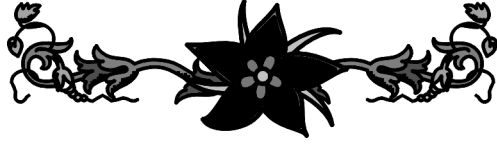
2. Jak kamení jež působí,
že potápí se celý prám,
tak těžká zdá se, Bůh to ví,
má láska zlá, co v srdci mám.

3. Vždy když se láska rozvíjí
rubínů zář se line z ní.
Však jako krůpěj pomíjí
v polední výhni sluneční.

4. Až něžnou růži spatříš kvést,
co trny zájem oplácí,
nenech se láskou klamnou svést,
hled' ruka má teď krvácí.

5. = 1.

Růžička

F **C**
1. Krásná růže v sadu kvetla

F **C**
u besídky ve chvoji,

F d G C
ta mě milé hlavu spletla,

F C F C F C
chtěla ji mít v pokoji,

F d G C
ta mě milé hlavu spletla,

H F d C F
chtěla ji mít v pokoji.

2. Vykrad jsem se v noci z domu
krásnou růži uloupit,
[: měsíček mi svítil k tomu,
když m2 chytanou, tak budu bit. :]

3. Pak jsem s růží k milé spěchal,
na okénko zatukal,
[: pantofle jsem venku nechal
na polštář (ji) tu růži dal. :]

4. K ránu do bot rosa padla,
posel dobré pohody.
[: Milá pláče, růže zvadla,
nedala ji (ach) do vody. :]

Kytky

C a F G
1. Řekni, kdy ty kytky jsou, co se s nima mohlo stát,
C a F G
řekni, kde ty kytky jsou, kde jen mohou být?
C a F G
Dívky je tu během dne, otrhaly do jedné,
F C F G C a F G
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

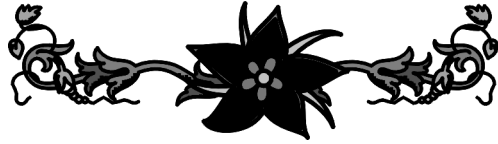
2. Řekni, kde ty dívky jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ty dívky jsou, kde jen mohou být?
Muži si je vyhlédli, sebou domů odvedli,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

3. Řekni, kde ti muži jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ti muži jsou, kde jen mohou být?
Muži v plné polní jdou, do války je zase zvou,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

4. A kde jsou ti vojáci, co se k čertu mohlo stát,
a kde jsou ti vojáci, kde jen mohou být?
Řady hrobů v zákrytu, meluzína kvílí tu,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí.

5. Řekni, kde ty hroby jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ty hroby jsou, kde jen mohou být?
Co tu kytek rozkvétá, od jara až do léta,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí...

Já budu chodit po špičkách

ⓓ Ⓞ
1. Zavři oči a jdi spát,
e Я
vždyť už bude brzo den,
ⓓ Ⓞ
nech si o mě něco zdát,
e Я
ať je krásný ten tvůj sen.

e Я
R. Já budu chodit po špičkách,
e Я
snad tě tím nevzbudím,
e Я
až slunce vyjde v tmách,
Ⓞ Я
polibkem tě probudím.

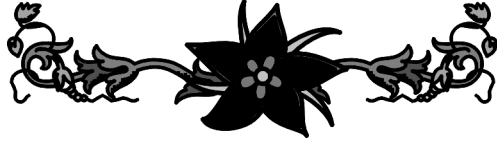
2. Jdi si lehnout, ať už spíš,
ať z toho snu něco máš,
ráno až se probudíš,
polibek mi taky dáš.

R.

3. Rozhod' vlasy na polštář
a sni o mně krásnej sen
nebo ráno nepoznáš,
že je tady nový den.

e Я
* Já budu chodit po špičkách,
e Я
já budu chodit po špičkách...

Zahrada ticha

⊙^e
1. Je tam brána zdobená, cestu otevírá,

CG ⊙
zahrada zelená, všechno připomíná.

^e
Jako dým závoju mlhou upředených,

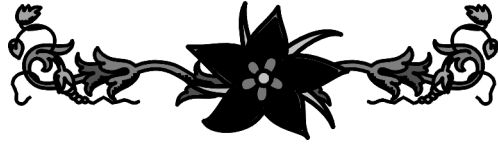
CG ⊙
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.

2. Je to březový háj, je to borový les,
je to anglický park, je to hluboký vřes.
Je to samota dnů, kde jsi pomalu zrál,
v zahradě zelený, kde sis na dětství hrál.

3. Kolik chceš, tolik máš v očích otevřených,
tam venku za branou leží studený sníh.
Zpočátku uslyšíš vítr a ptačí hlas,
v zahradě zelený přijdou do ticha zas.

4. Světlo připomíná rána slunečních dnů
v zahradě zelený, v zahradě beze snů.
Uprostřed závratí sluncem prosvícených,
vstupuješ do ticha cestou vyvolených.

Slunovrat

a C G E7 a
1. *Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší.*

C a e
Paseku osvítl zář borovejch klád zapálenejch.

a C d a
R: *Sešli se zapomenout a zvednout hlavu to stačí,*

e a
jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.

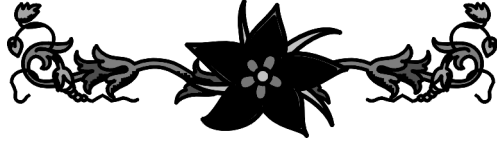
2. *Ohnutý lžíce a nůž, dům z igelitu, listek zpátky*
a boudy na zastávkách, kde potkáváš lidi, co potkat jsi chtěl.

R:

3. *Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá.*
Šlápoty, ohniště klid, smutnej je kemp opuštěnej.

R:

Johanka

e d a
1. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,

e d G a
nebe nad hlavou, slyšíš dětskej pláč.

e d a
Jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,

e d G a
oheň nad sebou, jenom s pravdou dál.

E7 a
R: Hej muži přidej, oheň spí,

E7 a
vždyť páni se nudí jen.

E7 F
Ať plameny nesou zprávu zlou

C G a
jak skončil soudnej den s Johankou.

2. Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká.

S pannou Johankou země ke štěstí se dívá,
vítr zprávu vál, že se dýchat dá.

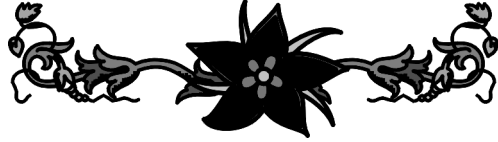
R:

3. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou slyšíš dětskej pláč.

Popel s vánkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastaví, jiná začíná.

R:

Trh ve Scarborough

đ C đ
1. Příteli máš do Scarborough jít,
F đ Ğ đ
dobře vím, že půjdeš tam rád.
F C
Tam dívku najdi na Market Street,
đ Ğ C đ
co chtěla dřív mou ženou se stát.

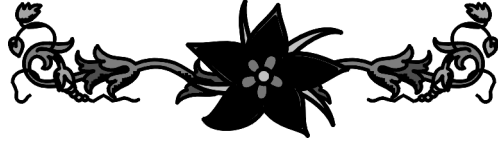
2. Vzkaž jí ať šátek začne mi šít,
za jehlu nit však smí jenom brát
a místo příze měsíční svít,
bude-li chtít mou ženou se stát.

3. Až přijde máj a zavoní zem,
šátek v písku přikaž jí prát
a ždímat v kvítku jabloňovém,
bude-li chtít mou ženou se stát.

4. Z vrkočů svých ať uplete člun,
v něm se může na cestu dát.
S tím šátkem ať pak vejde v můj dům,
bude-li chtít mou ženou se stát.

5. Kde útes ční nad přívaly vln,
zorej dva sáhy pro růží sad.
Za pluh ať slouží šípkový trn,
budeš-li chtít mým mužem se stát.

6. Osej ten sad a slzou jej skrop,
chod' těm růžím na loutnu hrát.
Až začnou kvést, tak srpu se chop,
budeš-li chtít mým mužem se stát.

7. Z trní si lůžko zhotovit dej,
druhé z růží pro mě nech stlát.
Jen pýchy své a Boha se ptej,
proč nechci víc tvou ženou se stát.

1. Are you going to Scarborough Fair:
Parsley, sage, rosemary and thyme.
Remember me to one who lives there.
She once was a true love of mine.

2. Tell her to make me cambric shirt:
(On the side of the hill in the deep forest green)
Parsley, sage, rosemary and thyme.
(tracing a sparrow on snow crested ground)
Without no seams nor needles to work,
(in blankets and bedclothes child of the mountain)
then she'll be a true love of mine.
(sleeps unaware of a clarion call)

3. Tell her to find me an acre of land:
(On the side of the hill in the sprinkling of leaves)
Parsley, sage, rosemary and thyme.
(washed is the ground with so many tears)
Between the salt water and the sea strands,
(soldier cleans and polishes a gun)
then she'll be a true love of mine.

4. Tell her to reap it in sickle of leather:
(War bellows blazing in scarlet battalions)
Parsley, sage, rosemary and thyme.
(generals order their soldiers to kill)
And gather it all in bunch of the heather
(and to fight for a cause they long ago forgotten)
the she'll be a true love of mine.

5. = 1

Povídej

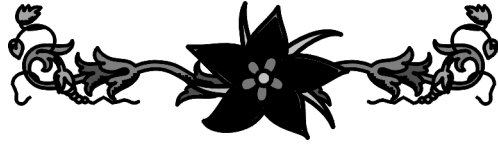
C G C
1. *Povídej, jestli tě má hodně rád, víc než já,*
G C
jestli, když večer jdeš spát, ti polibek dá,
e F C G7 C
tak jako já, to už je dávno, tak povídej, hej povídej.

2. *Povídej, nechal tě být, vždyť měl tě rád,*
neboš ho nechala jít, když šel s jinou spát,
tak jako mě, to už je dávno, tak povídej, hej povídej.

e C D F C
* *Povídej, jestli se ti po mě stýská, když jdeš večer spát,*
D F C
jestli když venku se blýská, nepřetala ses bát.

3. *Povídej, ne já se nevrátím, jdi domů spát.*
Svou lásku ti vyplatím, víc nemůžu dát,
jak jsem dal dřív, to už je dávno tak povídej. hej povídej,
e F C
povídej, povídej, povídej...

Kouzelník

⌘ ℋ7 ⌘
1. Byl jednou jeden kouzelník,
 ℋ7 ⌘
ten v ledném bydlel hradu.
 ℋ7 a
Kol pás měl z jíní utkaný
⌘ ℋ7 ⌘
a sněhobílou bradu,
 ℋ7 a
kol pás měl z jíní utkaný
⌘ ℋ7 ⌘ ℋ7 ⌘
a sněhobílou bradu.

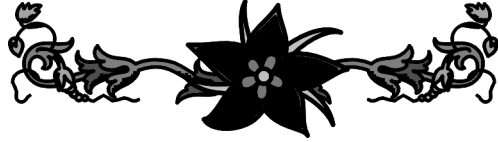
2. Tomu se jednou zastesklo
v podzemní ledné sluji,
[: on chtěl se jíti podívat,
kam bílé mraky plují. :]

3. Vzal do ruky svůj hromný kyj
pás uvázal si úže,
[: však sotva na svět vykročil
hned zvadly všechny růže. :]

4. Tak kráčel dál jen pustinou,
kam přišel přines zkázu,
[: až potkal dívku nevinnou
plačící pro světa krásu. :]

5. Zachvělo se srdce kamenné,
pak prones mocné zařikání
[: a všechno to zlo tajemné
minulo znenadání. :]

Černobláska

Ⓓ Ⓔ
1. Černoblásko, pročpak nic tě netěší,
Ⓐ Ⓓ
s nudou vstáváš s povzdechem jdeš spát,
Ⓔ
stíny v tváři těžko něco vyřeší,
Ⓐ Ⓓ
tvoje vrásky vůbec nemám rád.

Ⓓ Ⓔ Ⓓ
R: Černoblásko ty máš oči stvořené k úsměvům,
Ⓐ Ⓓ
proč se neusmíváš, mračíš se na měsíc.
Ⓔ Ⓓ
Černoblásko, ty máš oči stvořené k úsměvům,
Ⓐ Ⓓ
když se do zpěvu dáš, ta ti to sluší víc.

2. Černoblásko, nevzdaluj se od lidí
mnoho ztrácí ten, kdo zůstal sám
rozesmátou každý rád tě uvidí
no a já ti píseň zaspívám.

R:

Dej mi víc své lásky

e *Г*
1. Vymyslel jsem spoustu nápadů, aú,
e *Д Н7*
co podporujou dobrou náladu, aú,
e
hodit klíče do kanálu,
А a
sjet po zadku holou skálu,
e Н7 e
v noci chodit strašit do hradu.

2. Dám si dvoje housle pod bradu, aú,
v bílé plachtě chodím pozadu, aú,
úplně melancholicky
s citem pro věc jako vždycky
vybábím tu hradní záhadu.

Д7 Г Н7
R: Má drahá dej mi víc, má drahá dej mi víc,
e C Г Н7
má drahá dej mi víc své lásky, aú,
Г Н7
já nechci skoro nic, já nechci skoro nic,
e C Г Н7
já chci jen pohlédit tvé vlásky, aú.

3. Nejlepší z těch divnejch nápadů, aú,
mi dokonale zvednul náladu, aú,
natrhám ti sedmikrásky,
tebe celou s tvými vlásky
zamknu si na sedm západů, aú...

R:

Chvilku poslouchej

♫

on: *Chvilku poslouchej láska má...*

♫

♫ ♫

ona: *Kdo mě volá, nejsem tuším dívka správná.*

Kdo svá ústa tak blízko má.

♫

♫ ♫

on: *Já tě volám, já tě ruším, láska dávná.*

♫

R: (oba) *Proto [: odpusť mi láska má*

♫

snad se ti pouze zdá,

♫

♫

že tě volám :] ...oujé...

ona: *Já tě poslouchám láska má...*

on: *...jak jen začít, člověk váhá, léta plynou.*

Pak se rozhodne, spíš to vzdá.

ona: *Někdy stačí, láska drahá, říct mám jinou...*

R: (oba) *Proto [: zapomeň láska má*

zapomeň dřív než já,

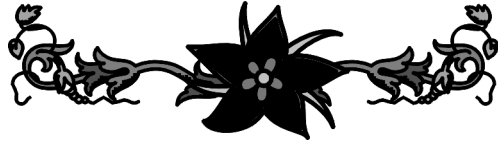
že tě volám :] ...oujé...

*: *Sbohem, zapomeň, láska má...*

(pískání...)

R:

Světlušky

D f
1. Po stonku trávy míří k nám
 e A7
světluška, ne, nech ji být,
 D f
ten její někde čeká sám,
 e A
když dotkneš se jí, třeba nebude ho chtít.

G $\text{f}\#$
R: Zkus se dotknout mě a potom zkusím to já,
 f E7
kolik něhy nosí lidská dlaň.
 D f
Já nevím, ale mě se zdá, že záříš,
 e A7 D e A7 D e A D
jak ze světlušek celá stráž.

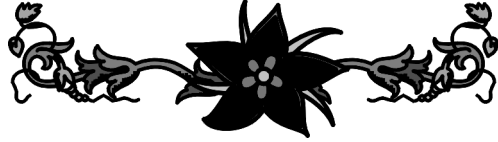
2. Něco duní, neboj klid,
to jen ve skalách tu bloudí vlak.
Světél oken dlouhá nit,
dotkne se nás, zmizí pak.

R:

3. Po stonku trávy míří k nám,
světlušák, ne, nech ho být,
unavený chce být sám,
dělal světýlka a teď chce snít.

R:

Zelený pláň

a d a E
1. *Tam, kde zem duní kopyty stád,*
a d C G
znám plno vůní, co dechám je tak rád,
F G7 C A7
čpí tam pot koní a voní tymián,
d G7 C E
kouř obzor cloní, jak dolinou je hnán.
a d a E a
Rád žiju na ní v tý pláni zelený.

2. *Tam, kde mlejn s pilou proud řeky hnal,*
já měl svou milou a moejsem oni stál.
Až přišlo psaní, ať na ni nečekám,
prý k čemu lhaní a tak jsem zůstal sám.
Sám, znenadáni, v tý pláni zelený.

F G7 C
*: *Dál čistím chlív a lovím v ořeší,*
F G7 C
jenom jako dřív mě žití netěší.
a d
Když hlídám stáj a slyším vítr dout,
a d H7 E
prosím, ať ji povi, že mám v srdci troud.

3. *Kdo ví, až se doví, z těch větrnejch stran,*
dál, že jen pro ni tu voní tymián,
vlak hned ten ranní ji u nás vyloží
a ona šťastná se k spánku uloží
sem, do mejch dlaní v tý pláni zelený.

Na krásu Tvou

⓪ e ⓪Ⓜ⓪
1. Na krásu Tvou chci víno pít,
e Ⓜ ⓪Ⓜ EⓂ
at' mátou dýchá, k rtům at' lne.
⓪ e ⓪Ⓜ⓪
At' skrývá síly kouzelné.
 Ⓜ EⓂⓂ
Tvých zřítelnic at' ztápi třepty,
⓪ e ⓪Ⓜ⓪
na krásu Tvou chci víno pít.

2. Na krásu Tvou chci víno pít,
na loutnu hrát a v záři svíc
Ti zpívat k ní, proč žádat víc,
když Pán mi přál v Tvém stínu žít—
na krásu Tvou chci víno pít!

3. Na krásu Tvou chci víno pít,
pak staň se staň, co má se stát
já hlínu hlíně vrátím rád,
jen příslib Tvůj chci dříve mít
na lásku Tvou, že smím dnes pít!

Haů – bílou plání

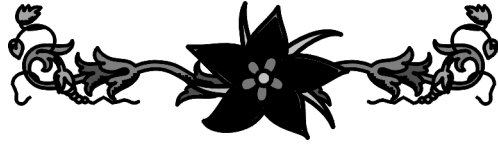
d **c**
Haů bílou plání věčnou pustinou,
d **E7** **A** **A7**
letí řada saní, vlci v patách jim jsou.
d **G**
Haů, kde se zpozdí, toho dostanou,
C **g** **F** **g** **d** **A7** **d** **C** (**d**)
těch pár zbylých kostí sněhy zavanou.

(dialog ve dvou skupinách)

C	
A: K snídani je kousek mrože	B: Cože?
A: Mrože!	B: Mrože?
	C#
A: Bóže!	B: K obědu dvě suchý tresky
A: To je hezký	B: Třesky plesky!
	D#
A: Ale k večeri nic není	B: To je pěkný nadělení!
	F
A: Proto sníme –	B: Proto sníme –
	G
A: Proto sníme –	B: Proto sníme –
	A A7
A+B: Psí spřežení (4x)	

(píseň se opakuje, obecnstvo vyje jako vlci)

Čarodějnice z Amesbury

\acute{d} C \acute{d}
1. Zuzana byla dívka, která žila v Amesbury,
 F C \acute{d}
s jasnýma očima a řečmi pánům navzdory,
 F C \acute{d} a
sousedé o ní říkali, že temná kouzla zná
 \acute{d} a \acute{d} C \acute{d}
a že se lidem vyhýbá a s ďáblem pletky má.

2. Onoho léta náhle mor dobytek zachvátil
a pověřivý lid se na pastora obrátil,
že znají tu moc nečistou, jež krávy zabíjí,
a odkud ta moc vychází, to každý dobře ví.

3. Tak Zuzanu hned před tribunál předvést nechali,
a když ji vedli městem, všichni kolem volali:
„Už konec je s tvým řáděním, už nám neuškodíš,
ted' na své cestě poslední do pekla poletíš!“

4. Dosvědčil jeden sedlák, že zná její umění,
ďábelským kouzlem prý se v netopýra promění
a v noci nad krajinou létává pod temnou oblohou,
sedlákům krávy zabíjí tou mocí čarovnou.

5. Jiný zas na kříž přísahal, že její kouzla zná,
v noci se v černou kočku mění dívka líbezná,
je třeba jednou provždy ukončit ďábelské řádění,
a všichni křičeli jako posedlí: „Na šibenici s ní!“

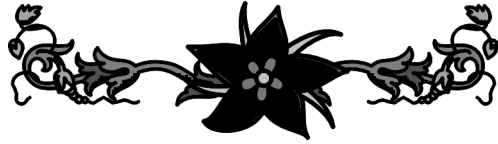

6. Spektrální důkazy pečlivě byly zvaženy,
pak z tribunálu povstal starý soudce vážený:
„Je přeci v Knize psáno: nenecháš čarodějnici žít
a před ďáblovým učením budeš se na pozoru mít!“

7. Zuzana stála krásná s hlavou hrdě vztyčenou
a její slova zněla klenbou s tichou ozvěnou:
„Pohrdám vámi, neznáte nic nežli samou lež a klam,
pro tvrdost vašich srdcí jen, jen pro ni umírám!“

8. Tak vzali Zuzanu na kopec pod šibenici
a všude kolem ní se sběhly davy běsnící,
a ona stála bezbranná, však s hlavou vztyčenou,
zemřela tiše samotná pod letní oblohou...

Dva havrani

đ c đ
1. *Když jsem se z pole vracela*
 c đ
dva havrany jsem slyšela,
 đ c
jak jeden druhého se ptá:
 đ c đ
[: „Kdo dneska večeri nám dá?“ :]

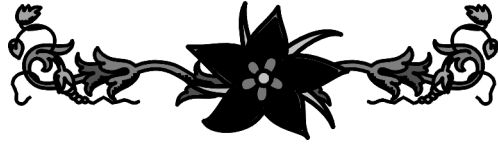
2. *Ten jeden k druhému se otočil*
a černým křídlem cestu naznačil,
krhavým zrakem k lesu hleděl
[: a takto jemu odpověděl: :]

3. *Za starým náspem v trávě shoulený*
tam leží rytíř v boji raněný
a nikdo neví, že umírá,
[: jen jeho kůň a jeho milá. :]

4. *Jeho kůň dávno po lesích běhá*
a jeho milá už jinýho má,
už bude pro nás dosti místa,
[: hostina naše už se chystá. :]

5. *Na jeho bílé tváře usednem*
a jeho modré oči vyklovem
a až se masa nasytíme,
[: z vlasů si hnízdo postavíme. :]

Krysař

a

1. Bylo nebylo, kde se to tu vzalo,

g f g a

černé na bílém to na plakátech stálo.

Bude tu hrát krysař a ty jeho krysy

g f g a

a bude to muzika, dobrá jako kdysi.

2. Bylo nebylo, pak na scéně stáli,

potkat je v noci ve městě, možná byste se báli.

Středověký škorň a staletou halenu

a do copánku spletený vlasy barvy havranů.

a

g f g a

R: Bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo [nebylo]

g f g a

Bylo nebylo [nebylo], bylo nebylo, bylo nebylo, bylo nebylo.

3. Bylo nebylo, kde se vlastně vzali

a tou kouzelnou muzikou štěstí rozdávali.

Pak ten okamžik skončil a nikdo nechtěl domů,

atmosféra, kdo tam nebyl nevěřil by tomu.

R:

4. Bylo nebylo, uplynul nějaký čas

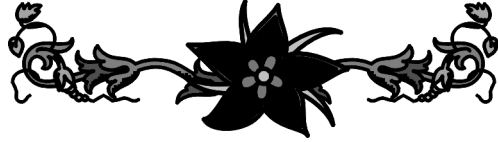
a plakáty na nároží visely tu zas.

Lidi zachvátila horečka a každý tam chtěl jít,

bez rozdílu názorů zas to kouzlo prožít.

R:

5. *Bylo nebylo, prošli divný zprávy,
že vyšlehnou hranice pro čerty a ďábly.
Do datumu na plakátech chybělo pár dní
a na radnici krysaře zvou si páni radní.*

R:

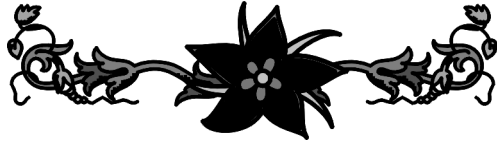
6. *Bylo nebylo, řekli: „To by teda nešlo,
s touhle vaší vizáží hrát budete tu těžko.
Nás totiž vůbec nezajímá, že vás mají lidé rádi,
my jsme tady vod toho, jejich mysl chránit.“*

R:

7. *Bylo nebylo, tak, jak v té pohádce,
krysař město opouští a hudba zní v dálce.
Jak za kouzelnou pištalou za ním myšlenky táhnou,
a hodně dlouho v tomhle městě byl cítit vzduch křivdou!*

R:

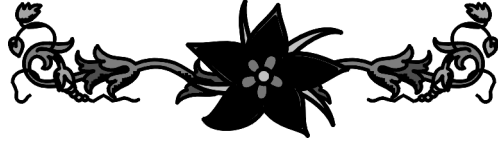

Mašinka

- C F C**
1. Jede jede mašinka, kouří se jí z komínka,
F G F C FC
[: jede jede do dále a veze samý ožralý. :]
2. Neusínej nechod' spát, neusínej nechod' spát
[: až do rána bílýho my budem zpívat a budem hrát. :]
3. Lásko má jsi jediná do třinácti nevinná,
[: vyhrnu si rukávy a praštím s tebou do trávy. :]
4. = 1.
5. Přijde ke mě průvodčí, kleštičkama zatočí,
[: „Lístek, prosím!“ „Nemám, prosím!“ „Jak to prosím?“ „To máte tak.“ :]
6. Jel jsem jednou tramvají pod sedačkou potají
[: přistoupila starší dáma, přisedla mi dařbujána. :]
7. = 1.
8. U klavíru sedí Bill, ten už mnoho roků pil,
[: když začal falešně hrát, poslali ho domů spát. :]
9. A ten barman ten se má, za barem se usmívá,
[: všichni tančí, on je rád, že do rána budem hrát. :]

- C F C**
10. Jede jede mašinka, kouří se jí z komínka,
F G F C
jede jede do dále a veze samý ožralý,
F G F G FGC FCFC
jede jede do dále a veze samý, samý ožralý.

Statistika

C a C a
1. Je statisticky dokázáno, že ve Veselé každé ráno
C a C a
vyrojí se mnoho dětí a slunce svítí mraky letí.

F G C a
R: Poslouchejte písničku, já mám verše v maličku,
F G F C
budme pořád v pohodě, všichni spolu ve shodě.

2. Když rosa nohu ráno smáčí, tak ten váš úsměv to nám stačí.
Vždyť za rok jsme tu jenom jednou a k ránu vždycky hvězdy zblednou.

R:

3. A když náhodou se všechno mračí, tak zavři oči a to stačí
a nálada se sama vrátí a chmury z tváře se ti ztratí.

R:

4. V lese když se mlhy zvednou, tak ohlédnem se ještě jednou
a vzpomínky, co v sobě máme, zas do příště si uchováme.

R:

R:

Pijácká litanie

*1. Kdo v bitvě jen si stýská a po bitvě je pán,
ať hrom do něho tříská a hříšником bud' zván.*

*R. Bud' zván, bud' zván, ten hříšником bud' zván,
a lásky, her a vína zatratíž ho pán.*

*2. Kdo dívky srdce získá a nežne pak ten lán
– a hled'me toho hýska, ten hříšником bud' zván.*

R.

*3. A kdo se mlíkem zlíská jak šlunt a mezulán,
ať hrom do něho tříská – ten hříšником bud' zván.*

R.

*4. Kdo před lidmi se blýská a chce být uctíván
– a hled'me toho řízka, ten hříšником bud' zván.*

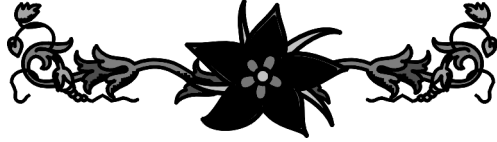
R.

*5. A kdo je duše nízká? A kdo se bojí ran?
A hled'me toho hýska, a fíflenu a řízka,
ať hrom do něho tříská – ten hříšником bud' zván.*

R.

R. ...zatratíž ho Pán.

Pohár a kalich

e D G D e
1. Zvedněte poháry, pánové, už jen poslední přípitek zbývá.

e D G D G
Pohledte nad polem Špitálským vrcholek roubení skrývá.

D e
Za chvíli zbyde tam popel a tráva,

D e D e D
náš čeká vítězství, bohatství, sláva.

2. Ryšavý panovník jen se smál – sruby prý dobře boří.

Palcem k zemi ukázal – ať další hranice hoří!

D e
[: Ta malá země už nemá co získat,

D e
ted' bude tancovat, jak budu pískat. :]

a D G
R. Náhle se pozvedl vítr a mocně vál,

a D H7
odněkud přinesl nápěv, sám si ho hrál.

a G H7
Hmm...

e D G D e
Zvedněte poháry pánové, večer z kalichu budeme pít.

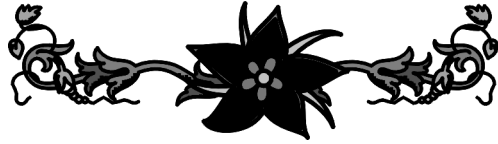
3. Nad sruby korouhev zavlála, to však neznačí, že je tam sláva.

Všem věrným pokaždé nesmírnou sílu a jednotu dává.

Ve znaku kalich a v kalichu víra,

D e D e D e
jen pravda vítězí, v pravdě je síla.

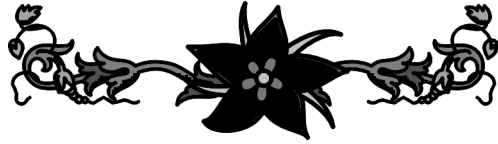
4. *Modli se, pracuj a poslouchej – kázali po celá léta.
Mistr Jan cestu ukázal proti všem úkaldům světa.
[: Být rovný s rovnými muž jako žena,
dávat všem věcem ta pravá jména. :]*

5. *Do ticha zazněla přísaha – ani krok z tohoto místa.
Se zbraní každý vyčkává, dobře ví, co se chystá.
Nad nimi stojí muž, přes oko páska,
 Ф **е**
slyšet je dunění a dřevo praská.*

R. *Náhle se pozvedl vítr a mocně vál,
odněkud přinesl nápěv, sám si ho hrál.*

а **Г** **ИТ** **е**
*„Kdož sú Boží bojovníci a zákona jeho
е
prostež od Boha pomoci a úfajte v něho.“*

Běda poraženým

(e a e a e D e)

Г ě C D
1. Běží krajem dlouhá cesta, do svatého města tě zavede.

Г ě C D
Podél cesty kříže s těly, s těly těch co neuspěli.

C e D Г D C D Г
Vae victis, amen, amen.

2. Tisíce se zvedly k právu... Neměli nic a slávu si dobyli.
Ponížený zvedá hlavu veden vírou vlastní síly.
Vae victis, amen, amen.

3. Plamen vzpory letí státem, otroci pouť volnou si zvolili.
Otrokář však platí zlatem – římská vojska valem sílí.
Vae victis, amen, amen.

Г ě C e D
4. Marné bylo odhodlání, jiskra žití sklání se před silou

Г ě C D
Umírali za svítání, pod nohama cestu bílou.

C e D Г D C D Г
Vae victis, amen, amen.

5. = 1.

(e a e a e D e)

Crusade

⓪ Ⓔ ⓪ Ⓔ

1. Brána města se otvírá a vyjíždí průvod,
nekonečná řada mužů na koních.
V srdcích tepe touha, hlavy hrdě vztyčené,
pohled někam za obzor mají upřený.
Odjíždějí do dalek, pod vlajkama s křížem svým.
A kdy se vlastně vrátí, nikdo netuší,
(nikdo netuší)4x hej.

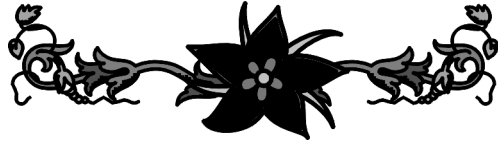
R: Haj da dy dý dau, cestou jedou rytíři,
haj da dy dý dau, cestou dalekou.
Haj da dy dý dau, vítr prachem zavíří,
haj da dy dý dau, za výpravou křížovou.
Ú á ú ou oi jé je, ú á ú ajajaj.

2. V jménu boha, v jménu jejich víry,
v jménu jejich zbraní a ve jménu kořisti.
Jedou s nima kněží, co maj drátěný košile,
co jim budou žehnat před každickým útokem.
Jedou pod vlajkou s křížem vstříc své budoucnosti.
Jaká vlastně bude nikdo netuší,
(nikdo netuší)4x hej.

R:

3. Roky tiše utíkají a ten průvod řídne.
Trýzeň nebo bída, hlad, kdopak je sem zval.
K tomu ještě nepřítel, který domov brání,
domov, co každý z rytířů v dáli zanechal.
Nezbývá než cesta zpět, pro ty, co ještě zbyli,
pro zbytky vlajky s křížem, kdo by to byl tušil,
(kdo by to byl tušil)4x hej.

R:

*4. Brána města se otvírá, vchází do ní průvod.
Vrací se s hlavou sklopenou, zbylo jich jen pár.
Kdo vrátil se zdravý, může být vlastně šťastný.
Třicetiletí starci s vlasy ze stříbra.
Když odjeli do dále pod vlajkama s křížem svým,
že se takhle vrátí nikdo netušil,
(nikdo netušil) 4x hej.*

R: *Haj da dy dý dau, cestou jeli rytíři,
haj ...
Haj da dy dý dau, vítr prachem zavířil,
haj ... ajajajá.*

Podzim

⊙ Я ⊙ Я
1. Je zima a padá sníh [mňa mňa mňa mňau], pojedeme na saních [...],
⊙ Я ⊙ Я
pojedeme z vršku [...] , nabijem si vobličej.

⊙ ♪ Я ⊙ ♪ Я
R: Já čekám dál [čekám dá-ál], čekám dál [čekám dá-ál],
⊙ ♪ Я ⊙ ♪ Я ⊙ Я Я Я
čekám dál, já čekám dál uap pa pa ú á ú, uap pa pa ú á ú, ou jé.

2. Je jaro a pupeny [...], krásně se nalejvají [...],
popadnou svou hodnou Božku, do přírody půjdem trošku.

R:

3. Je léto a Slunce pálí [mňau], vyrazíme k rybníku [mňa mňa mňa mňau],
budem pěkně opálení [mňau], léto, léto je tu.

♪ Я
R: Já čekám dál ... ú á ú

⊙ ♪ Я ⊙
R: Já čekám dál ... čekám dál, (podzim je fajn)4x.

Jak začala válka o korunu

*Rec. Na prvního máje roku nula nula pět,
sečet ráno jeden král kolik je mu let.
Rukou bacil do stolu, své syny zavolal
postavil je do latě a suše povídal:*

⊙ ♪ ⊙
1. Synové mí rozmilí mě vládnout nebaví
C ♪ ⊙
*z koruny mám akorát tak otoky hlavy
už jsem starý a bolí mne maso mé i kost
tož ze světa přivezte mi něco pro radost
(⊙♪⊙C♪⊙)*

*2. A tomu z vás co bude mít ten nejcennější dar
hermelín dám, korunu a navíc jablek pár
na venkově zatajím pak urozený původ
zasloužený budu si jen užívatí důchod*

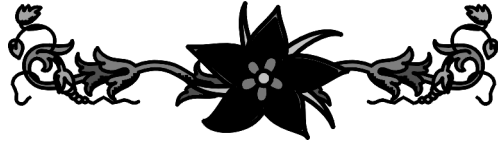
⊙ ♪ ⊙ C ♪ ⊙
R. Chů chu chů chů, jó jo jó jó (2x)

*3. Jedou jedou princové jedou do světa
jede Narcis jede Rek a jede Poeta
na rozcestí dali pohár tamzemského rumu
dál už hledal každý sám poukaz na korunu*

R.

*4. Rok se s rokem sešel zas je tu první máj
táta syny vítá - všichni pro něj něco maj
Narcis mu dal zrcadlo celé ze zlata
Rek bujného koně - růži Poeta*

R.

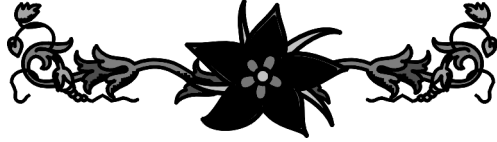
*5. Tatík na to kouká pak k růži přivoní
synci oči vyvalené úžasem němi
růže byla kouzelná a vrátila mu mláďi
v zrcadle se viděl, výskl na koni pryč pádi*

R.

*6. Nikdy už se nevrátil koruna osiřela
princové se pohádali a strhla se mela
tak počala válka v roce nula nula šest
no a jestli nehumřili trvá ještě dnes!*

R.

Opilý dudák

- đ F C đ F C đ*
1. Poslyšte pověs o tom, stalo se to po tom
F C đ F C đ
[: co morová rána postihla město – kristapána! :]
G đ F C đ
Lidé mřeli jako mouchy.
2. Na krchov u Markéty, nechodili estéti,
[: v zemi zela jáma, těla tam padala sama. :]
Všude už bylo plno.
3. I jedné noci z hospody, šel dudák značně opilý.
[: Učinil jeden chybný krok, do jámy skočil – hop. :]
Usnul spánkek tvrdým.
4. Jaké bylo zděšení po probuzení z ležení
[: a vůkol nikdo nestálál a tak vzal dudy a hrál a hrál :]
– ještě ho není slyšet.
5. Hrál stupnice i džemoval, ale každý se tuze bál,
[: až pak a bylo jich víc, odvážili se a sic :]
vytáhli ho a je konec.
- đ F C đ F C đ*
6. [: Nechod'te na hřbitovy, když jsou rány morový :]
đ F C đ F C đ
hm....

Zlatý hřebík noci

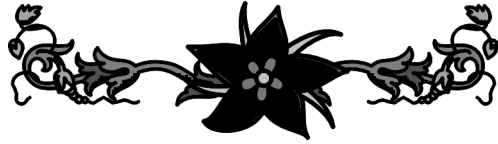
e C G D e C G D
1. Na zámek se sjeli hosté vzácní nádvoří je plné kočárů
e C G D e C G D
ihned jak se setmí fanfáry zazní a panstvo se chopí pohárů
e C G D e C G D
panáček v livreji na spinet hraje, pod tíhou jídla praskají stoly
e C G D e C G D
tisíce svíček na bráně do ráje, sloužící nesou pečený voly
G C D
Voly nesou pečený voly

D G
R. Na zámku se dneska tančí
C D
a pod kopcem v hospodě bodaj nože do stolu
G
na zámku se dneska tančí
C D
a pod lesem v chalupách se asi něco chystá
G D G
co asi, co asi, co asi, co asi, co asi, co asi
D G C D e C G D e C G D
co asi, co asi, co asi, no co to asi bude

2. Hosté přijeli zblízka i z dále slavnost už nabírá správný spád
z bezedných sklepů sudy se valí je krásné žít-je krásné se smát
vzduchem poletují bílé paruky o zbyky pod stoly čoklové se perou
nejen láhve putují z ruky do ruky v seně páni laškují s kuchařovo dcerou
Dcerou, s kuchařovo dcerou,

R.

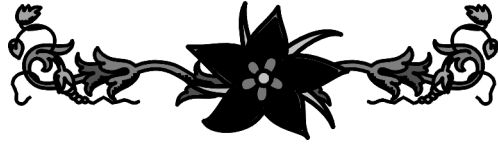

3. *Poslední až k bráně potáhnou hosté
bude jim chybět pozvání
nahradí je totiž-je to tak prosté
sbírka vidlí cepů a pochodní
zámek se rozsvítí jako lampion
velký zlatý hřebík nocí bude zářit
nebem si zatančí jisker milion
až nezvaní zvané lesem budou honit
Honit, lesem budou honit,*

R. *Na zámku se dneska tančí...*

⊙ ♪
...bude.

O bázlivém králi

(ЕЖАМЕ)

ЕЖА

Žil byl jednou jeden

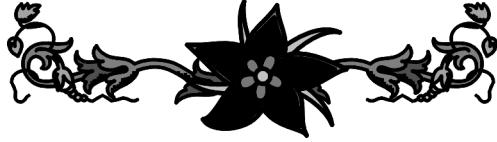
МЕ

*hodně starej král
možná je to divný
on se hrozně bál
bál se tmy a draků
bál se jíst a spát
bál se funebráků
bál se plakat smát
bál se svojí samoty
bál se alkoholu
bál se každý novoty
bál se světabolu*

*A tak jednou po ránu
prohlásil ten brach
"zahodím svou korunu
a s ní i svůj strach"
udělal jak řekl
dal si armagnac
před hradem poklekl
a sežral ho drak*

*Tenhle příběh nemá
nemá dobrej konec
Tenhle příběh nemá
nemá dobrej konec...*

Čert v Rathauze

А Ѡ А Г А
1. Na plzeňským náměstí stojí stará radnice,
 Ѡ А Г А
na dvoře tam kdysi kozel podlehl panice.

А Ѡ А Г Ѡ
R: [Hej čikičány, hej čikičány, hej čikičány, čičany]2x
А Ѡ А Г А
[Hmm ná na, hmm na ná]4x

2. Jak se tam dostal to vůbec neví nikdo do dneška.
Jistý je, že v noci mečel a běhal do kolečka.

R:

3. Strážník, co chrápal se probudil běžel pro hospodáře.
Společně sešli dolů, vtevřeli vrata rathauze.

R:

4. Ve tmě tam čekal kozel, rohy ukázal a zalez.
Strážník s hospodářem řvali: "Lidi bacha je tu čert !"

R:

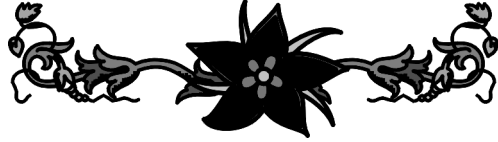
5. Policajt šel pro purkmistra, ten přibrál s sebou kaplana
a ještě svýho čeledína, co mu sloužil jak ochrana.

R:

6. A jak to všechno dopadlo, dovedete si představit.
Uřízli si ostudu, nikdo se s nima nechtěl bavit.

R:

O ztraceném stínu

a e a e a e a e

1. Stín běží po zdi, někam ztratil se mu pán.

Svíjí se a skáče - už je velmi udýchán.

C ě C ě C ě C ě

Nemá nikde stání, aby si moh' vydechnout,

a...

než zapadne slunce musí pána dosáhnout.

C...

Marně přemýšlí, jak se to všechno mohlo stát.

e...

Kdyby se nestyděl, tak by začal hrozně řvát.

a e...

R: [*Laj laj la láj, laj laj la láj, laj laj la láj, láj láj :]*

a...

a e a

Hej, hej, hej, hej, hej, hej, ho hó

2. Se strážníkem na rohu teď stojí jeden pán.

Neví, co má říci na to, nač byl dotázán.

Doklady má v pořádku a není podroušen.

Kam se poděl jeho stín, to kdyby věděl jen.

Strážník na něj poulí oči netuše, co s tím.

Není slušné chodit venku nemajíce stín, jó jó.

R:

3. Slintá slunce na obzor, stín letí ulicí.

Pán je skoro pohlcen policejní stanicí.

V tom se něco mihne a příběh je dokonán.

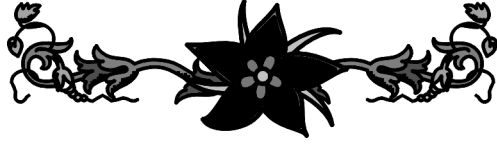
Pán se válí po zemi svým stínem omotán.

Dobře končí píseň o tom, jak se ztratil stín.

Nebýt šťastné náhody, tak kdopak ví, co s tím, jó, jó.

R:

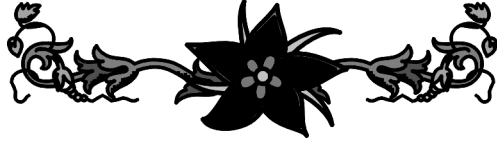

Promoklas

- e A*
1. Z předsudků svleč se, promoklas',
D h
naboso budem brouzdat v sobě,
e A
po vodě rozhodíš svůj vlas,
D F#
útulně vlhce bude v nás
e A D h
jak v dobře zabydleném, jak v dobře zabydleném,
e F# h
jak v dobře zabydleném, zabydleném hrobě.
2. Z předsudků svleč se, promoklas',
naboso budem brouzdat v sobě,
hladinu klidu nezčerí
ani tvůj sten, jenž s sebou nese
po bouřce vlídné příměří, po bouřce vlídné příměří,
po bouřce vlídné příměří, příměří.
3. Den - dítě vstoupí do dveří,
nad dvěma těly rozestře se,
den - dítě vstoupí do dveří,
nad dvěma těly rozestře se,
[: [: na na na ... :] :]

Tam v bílé pláni

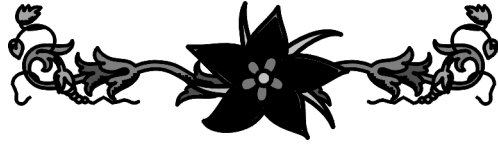
e C G
1. Tam v bílé pláni stín za svítání
H7 e H7
skráň s pláčem sklání, prázdnou má tvář,
e C G
květ šípku v dlani, trn, jenž ji zraní,
H7 e D e
má paní, byl jsem lhář, lump a lhář.

G D
R: Vy teď sčítáte růži lítost a hněv,
e H7
na bibli v kůži krůpěj, snad krev,
C G
tam v bílé pláni stín váš se sklání
H7 e D e
nad svit jak nad rakev.

2. Tam v bílé dálce kde v jaké válce,
můj pane, král chce z vás kůži dřít,
s kým v noci bdíte, zda ještě víte,
k nám zpátky kudy jít, blátem jít.

R: Že vás dál ráda mám, krev šípku chci smýt,
dál věřit vám, lež lží nechat být,
tam v bílé dálce kde v jaké válce
král chce z vás kůži dřít.

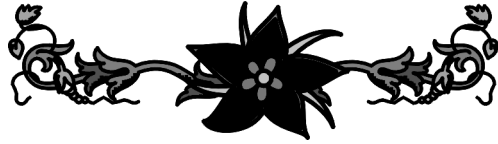

*3. Jsou bílá ticha, kdy člověk slýchá,
jak steskem dýchá obzor i zem,
říkám sám sobě: kdy, v které době,
ten příběh prožil jsem, žil-li jsem.*

*R: Řetěz skřípe mi v snech, most vzhůru jde zas,
skřípot a vzdech - zbyl skřípot, ten v nás,
jsou bílá ticha, kdy srdce slýchá,
jak steskem dýchá čas.*

Stodoly

А

1. Za kopci hořely stodoly,
havrani kroužili nad poli,

h Ф А
stařenky smály se do dlaní,
h Ф А
navěky jsme spolu svázání.

2. Na seně stébla nás píchala,
oblaka zrychleně dýchala,
rozpálen sladkými přísliby
oči zavřel jsem, abych tě políbil.

3. Kristus pán sekerou tesaný
díval se z božích muk na stráni,
svatou mši sloužili v kostele
a mé tělo stalo se tvým tělem.

4. Křičel jsem, láska má, na hory, na doly,
až jsem vyplašil ony havrany v údolí,
vylétli, jako když vystřelí,
a pak pod nebem stali se bílými anděly,
А
pod nebem bílými anděly ...

Potulní kejklíři

a e a e
1. Potulní kejklíři jdou zasněženou plání,
a e a e
v obitém talíři vaří vítr ke snidani,
C G
s cvičenou opičkou na rameni,
a d C E7
životem malinko unaveni
a e a e
potulní kejklíři jdou bílou plání.

2. V kovárně na kraji vsi všechen sníh už ztál,
dobrý kovář odžene psy a pozve je dál,
sláma je postelí i peřinou
a oni jeden k druhému se přivinou
a zítra na návsi začíná candrbál.

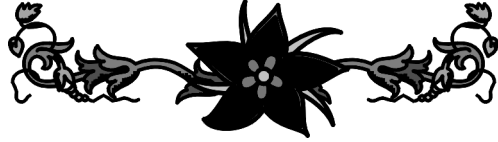
a e a e
R: [: Kejklíři, kejklíři jdou. :]

3. Po schodech kostela poskakuje míč,
muž s tváří anděla ohýbá železnou tyč
a krásná dívka jménem Marína
zatančí tanec pohanského bůžka Odina
a zítra po polednách budou zase pryč.

R.

4. Vozíček z lipových dřev po hlině drkotá,
červená nepokojná krev je erbem života,
všechno, co chceme, leží před námi
za devatero poli, devatero řekami,
nad zimní krajinou slunce blikotá.

Laredo (Kovbojův nářek)

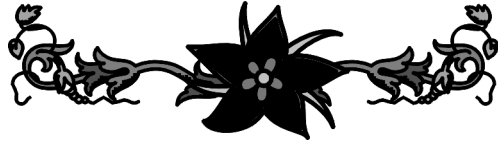
C e C G
1. Když v Laredu tenkrát jsem ulicí brouzдал,
C d C G
když v Laredu tenkrát jsem poprvé byl,
C e C G
já kovboje zahlíd', byl přikrytej plátnem,
a d G C
tím bělostným plátnem, co studí jak jíl.

2. At' píšťaly kvílí a bubny v tu chvíli
at' zadrnčí v pohřebním průvodě mým,
tam v údolí u nás mě přikrejte hlinou,
jsem mladičkej kovboj a chybil jsem, vím.

3. Šest hazardních hráčů at' veme mou rakev,
šest kovbojů zazpívá nad hrobem mým,
a vemte mě na hřbitov, zahažte hlinou,
jsem kovboj a hodně jsem chybil, já vím.

4. Šest veselých kovbojů ponese rakev,
šest nejhezčích dívek mě doprovodí,
a kytici růží mi na rakev dejte,
at' hroudy tak prudce mě neuhodí.

Zapalte hranici

h e A h
1. Ke kříži a k ženám obracej oči rytíři.
h e A h
Železná stráž, jednoho chtěla jsi a tak to máš.
h e A h
Pro jednu noc s rytířem letí ti anděl na pomoc.

F a
R: Zapalte hranici směle pro čarodějnici, skvěle
F a
bude hořet plamenem její šat.
F a
Upalte bídnicí, měla rytíře v ložnici,
H e
chtěla šlechtice očarovat.
d a
A když se bude smát, že s kým chce může spát
F a
smrt jí tak vykoupí z hříchu.
F c#
Teď má co chtěla mít, v plamenech najde klid
e
ztrestejte tu její pýchu.

2. Bylo jich víc, kterým jsi tělo dala,
každýho jsi za to vroucně milovala
proto dneska mastnej dým k nebi stoupá,
ty jsi jenom holka malá hloupá .
V srdci tvým a na nebi se stáhly mraky,
matko představená zkuste si to taky.

R:

Zpěvníček sepsal a upravil Brtník
červenec 2002